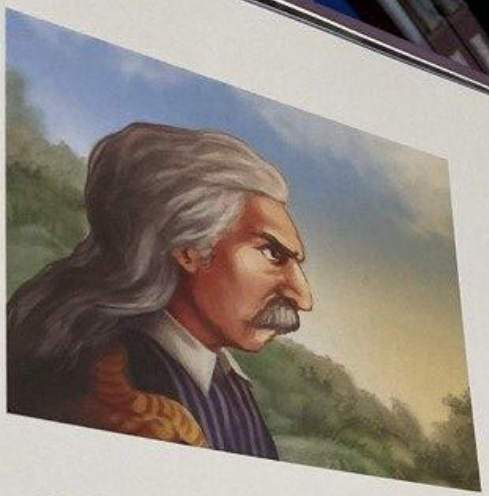

Η μάχη στα Δερβενάκια

Ο σουλτάνος, θέλοντας να καταπνίξει την Ελληνική Επανάσταση, ορίζει τρία ασκέρια να πάνε στην Πελοπόννησο και να καταστείλουν τους ξεσηκωμούς των Ελλήνων. Σε ένα από αυτά βάζει επικεφαλής τον πασά της Λάρισας, Μαχμούτ, ο οποίος λεγόταν και Δράμαλης – καθώς είχε καταγωγή από τη Δράμα.

Ως αρχηγός της εκστρατείας, την άνοιξη του 1822 ο Δράμαλης συγκεντρώνει 18.000 στρατιώτες, πεζούς και ιππείς, και πυροβόλα όπλα και ξεκινά. Αρχικά πυρπολεί τη Θήβα και στις 6 Ιουλίου περνά στην Κόρινθο μέσω των Μεγάρων. Αποκεί προχωρά προς το Άργος χωρίς να συναντήσει καμία απολήτως αντίσταση. Τότε αναλαμβάνει δράση ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

— Πώς έγινε αυτό, μωρέ; Κι εμείς που ήμαστε; αναρωτιέται.

Αρχίζει μεμιάς να καταστρώνει τα σχέδια δράσης τους. Πρώτα, εφαρμόζει την τακτική της καμένης γης. Δίνει εντολή να καούν τα πάντα γύρω από το Άργος προτού φτάσει ο Δράμαλης για να κόψει κάθε είδους ανεφοδιασμό στον τεράστιο στρατό του. Έτσι, οι στρατιώτες του καίνε τις καλλιέργειες, τα σιτηρά, μα και τα αποθηκευμένα τρόφιμα της πόλης και δηλητηριάζουν τα γύρω πηγάδια. Παράλληλα, μέσα στην πόλη κλείνονται για να αμυνθούν Έλληνες με αρχηγούς τον Δημήτριο Υψηλάντη και τον γιο του Κολοκοτρώνη, Πάνο.

Η στρατιά του Δράμαλη φτάνει στην κοιλάδα του Άργους στις 13 Ιουλίου και μάταια προσπαθεί να καταλάβει το κάστρο του. Η αντίσταση των Ελλήνων είναι σθεναρή και ο ίδιος βρίσκεται να πολεμάει σε Άργος εγκλωβισμένος σε μια καμένη γη που δεν μπορεί να προσφέρει ούτε φαγητό ούτε νερό στους

στρατιώτες του και στα ζώα. Τι να κάνει; Έπρεπε είτε να προχωρήσει μπροστά προς την Τριπολιτσά είτε να γυρίσει πίσω προς την Κόρινθο για ανεφοδιασμό. Πάντως, εκεί δεν μπορούσε να μείνει. Στο μεταξύ, ο Κολοκοτρώνης έχει ήδη διατάξει επιστράτευση όλων των ανδρών από 18 έως 60 ετών. Έπρεπε οπωσδήποτε να κόψουν τον δρόμο του πασά προς την Τριπολιτσά. Στις 20 Ιουλίου γίνεται συμβούλιο των οπλαρχηγών. Όλοι συμφωνούν ότι πρέπει να κλείσουν τον δρόμο του Δράμαλη. Τώρα, όμως, ο Γέρος του Μοριά έχει δεύτερες σκέψεις.

— Δεν τον έχω για καιβάνι τον Δράμαλη, τους λέει. Να δείτε που δε θα πάει προς την Τριπολιτσά, μα θα γυρίσει πίσω στην Κόρινθο.

— Μα τι λες, Θοδωράκη; έπεσαν όλοι πάνω του.

— Ναι, σας λέω. Άφησε να μαθευτεί πως θα συνεχίσει στην Τριπολιτσά για να πάμε όλη μας τη δύναμη εκεί κι αυτός να γυρίσει πίσω σαν πασάς.

Οι άλλοι εξακολουθούσαν να είναι δύσπιστοι.

— Όπως και να το πάρετε, οι προμήθειές τους έχουν τελειώσει. Πώς θα συνεχίσει την εκστρατεία με έναν στρατό που πεινά, διψά και είναι άρρωστος; Τα ζώα θα αρχίσουν να πεθαίνουν. Ποιος θα μεταφέρει τα πυροβόλα τους; Σκεφτείτε, μωρέ, σκεφτείτε! Μα οι υπόλοιποι δεν τον πίστευαν.

— Όχι, Θοδωράκη. Θα πάσουμε τα περάσματα προς την Τρίπολη και θα τον περιμένουμε, αποφάσισαν.

— Πολύ καλά, απάντησε εκείνος. Κι εγώ θα πιάσω τα περάσματα προς την Κόρινθο. Έτσι θα είμαστε καλυμμένοι ό,τι και να κάμει. Ποιοι άλλοι είναι μαζί μου; ρώτησε έπειτα.

Λίγοι ήταν οι οπλαρχηγοί που είχαν πιστέψει στο σκεπτικό του. Σηκώθηκαν και στάθηκαν στο πλάι του Παπαφλέσσας και ο αδερφός του, Νικήτας Φλέσσας, και κάποιοι άλλοι ακόμη. Παπούτας, ο Νικηταράς, ο Παπαφλέσσας κι

Ο Γέρος του Μοριά πήρε δυόμισι χιλιάδες στρατιώτες μαζί του και ξεκίνησαν. Τέσσερις ήταν οι δρόμοι που οδηγούσαν από το Άργος στην Κόρινθο κι εκείνος μοίρασε τους οπλαρχηγούς με τους άντρες τους και στα τέσσερα περάσματα. Είχε δίκιο ο Κολοκοτρώνης. Ο Δράμαλης είχε αφήσει να διαρρεύσει ότι θα συνέχαζε προς την Τριπολιτσά, μα θα οπισθοχωρούσε. Θα γύριζε πίσω στην Κόρινθο, περνώντας μέσα από τη ρεματιά, στα στενά περάσματα, στα Δερβενάκια.

Η περιοχή κάθε άλλο παρά ευνοούσε τον δυσκίνητο τούρκικο στρατό με το ιππικό του. Ήταν δύσβατο, κρημνώδες, γεμάτο ρυάκια, φαράγγια και κλεισούρες. Ήταν όμως ιδανικό για τους ντόπιους και για τους ελεύθερους σκοπευτές που είχαν εμπειρία στον κλεφτοπόλεμο και στον ορ

LIVEWORKSHEETS